

Jiří Jaroš Nickelli

ZAKÁŽEME HOLOCAUST aneb KONEČNÉ ŘEŠENÍ ČESKÉ KOLABORANTSKÉ HISTORIE

V souvislosti se žalobou dcer Salmových na mne a mou pamětní desku oběti Osvětimi jeden z mých přátel se zamyslel nad stavem české společnosti. Poté krutě zažertoval, když pravil: „Zakázat holocaust v Česku, historiky nejdřív zavřít do ghetta, pak likvidovat.“ Nato jsme zvážili další možnosti toho, co ještě dnes sice na první pohled vypadá jako science fiction, ale ve svých prvních podobách již začíná vystrkovat nordické rohy.

Česká historie a média

Jak jinak totiž lze pohlížeti na aktivity takzvaného českého tisku a některých médií? Jak jinak lze pohlížeti na činnost takzvané monarchistické strany, nestydatě používající názvu „Koruna česká“? Čeští panovníci musejí při vyslovení tohoto zločinecky zneužitého názvu rotovat ve svých hrobkách jako turbíny. Kdo umožnil tuto ahistorickou drzost? Který úředník umožnil tomuto destruktivnímu seskupení činnost v České republice? Jak je možné, aby členky tohoto seskupení, bývalé registrované členky Hitlerjugend, mohly kandidovat do Senátu a do Evropského parlamentu? Jak je možné, že excísařovna Zita mohla veřejně v české televizi hanobit zakladatele ČSR, T. G. M a dr. Beneše? Jak je možné, že sudetský lump mohl v televizi označit prezidenta Beneše za svini? Jsme ještě vůbec stát Masarykův, Štefáníkův a Benešův? Jsme ještě stát legií, které jej vpravdě vytvořily? Jak je vůbec možné, aby byla legitimována skupina osob, které neustále systematicky a záměrně ostouzejí Československou republiku, její zakladatele, Versailleskou smlouvu, garantující stát a jeho hranice? Jak je možné, že v demokratickém státě, navíc ve státě demokratické Evropské unie, působí destruktivní kancelář landsmannschaftu, která nemá jiný cíl než rozvracet české povědomí o vlastní republikánské státnosti? Která po rouškování takzvaného smířování působí jako evidentní pátá kolona v demokratickém státě?

Dnes tisk útočí na všechny antifašisty a odpůrce habsburských, sudetských a nacistických restitucí – ve skutečnosti restaurací. Královnou útočníků je Mladá fronta Dnes se svými „pány von Heute“, kteří pravidelně plivají jedovaté sliny na tradice ČSR, na válečný a poválečný vývoj, na prezidenta dr. Beneše, na výsledky II. světové války, na odsun, Postupim, na Pařížskou reparační dohodu. Habsburkistům a obhájcům sudetských sdružení se dávají příležitosti v médiích ostouzet státní tradice a poměry v republice. Argentinským a jiným příchozím se obnovují občanství a přiznávají nároky na žaloby a restituce. Často pohrobků nacistů samých.

Čeští antifašisté a Německo

Tisk se dokonce neštítí zaútočit ani na Český svaz bojovníků za svobodu, na její předsedkyni, a na jeho tiskový orgán – Národní osvobození. Vyčítají jim tzv. „zaseknutí na protiněmeckých pozicích“. Přitom každý gramotný občan se může vlastním čtením Národního osvobození přesvědčit, že takové útoky jsou kardinální lži. Český svaz bojovníků za svobodu, jeho vedení, jeho členové ani Národní osvobození nikdy neútočilo na německý lid, na německý národ, na jeho dějiny ani na jeho vyspělou kulturu. Pánové, kteří to tvrdí, jsou Goebbelsovi pohrobci. Je notoricky známo, že Český svaz bojovníků za svobodu má stále a dlouholeté kontakty s německými antifašisty, s německými oběťmi koncentračních táborů, s představiteli německé kultury, kteří byli a jsou antifašisté, a dokonce s nejvyššími

představiteli německého bundestagu a vlády. ČSBS podle vlastních vyjádření má ochotu diskutovat i s takovými seskupeními, jako je Ackermann Gemeinde. V žádném případě však Svaz nemíní diskutovat – jak mnohokrát sám sdělil – s představiteli landsmannschaftu, s Witikobundem a podobnými skupinami. Tyto skupiny naši čeští antifašisté nemohou považovat za partnery. Odsuzování ČSBS a jeho tisku Národního osvobození je jednou z neřádných taktik dnešních kolaborantů sudetismu v českých zemích. Je to taktika, o které kdysi britský konzervativní diplomat Neville Henderson pravil, že se opustila vlajka civilizace a vytáhla se pirátská vlajka s lebkou a hnáty.

Novočeské poměry jako hurá kolaborace

Vraťme se k naší vizi „novočeských poměrů vůči holocaustu a českým moderním dějinám“. Jestliže je dnes možné, že se v naší republice dějí takové věci, jako instalace habsburských pomníků a památníků za účasti vládních představitelů, že církve posílá své vyslance k sudetským skupinám, že pomníky E. Beneše a pamětní desky obětí Osvětimi jsou uráženy, pak musíme teoreticky připustit zhoubný vývoj. Za situace, kdy památník pražského osvobození – ruský tank T-34 – byl záměrně zhanoben a poté odstraněn, za situace, kdy v hlavním městě státu byla odstraněna socha jediného poslance ČSR činně bojujícího proti nacismu – poslance Jana Švermy – musíme teoreticky připustit vývoj, který se dnes jeví ještě jako absurdní. Co se zdá absurdní dnes, nemusí býti absurdním zítra. Dnes již se ve státě může volně šířit jistá část osvětimské lži. Začíná to nekomentovanou verzí Mein Kampf, pokračuje Irvingovými monografiemi o „osvětimské otázce“, masovým šířením padělů Svena Hassela o hrdinech SS v Evropě a dalšími tunami téže literatury. Pokračuje to napadáním celkové koncepce státnosti ČSR, od panygeriky posledních Habsburků, zejména Franze Josefa I., Ferdinanda d'Este, Karla I. a Zity Bourbonsko-Parmské, přes vychvalování domnělých předností podunajského soustátí, a konče napadáním čs. legií jako „zrádců“ rakouské státnosti. Končí to počítáním soudobých dějin od roku 1945 označovaného za počátek „vyhnání“ českých Němců označovaných za sudetské. Co je specificky českého na této situaci, je aktivita bývalých hurásvazáků. Tito „huráci“, jak je nazval jeden můj přítel, dnes působí jako nejhorší kolaboranti habsburkismu, sudetismu a fašismu.

Vytěsňování nacistické viny – nejhorší fenomén moderních dějin

Z nacistických generálů se dělají mytičtí „hrdinové“ bez bázně a hany, bombardování Drážďan se označuje za „stalinistické barbarství“ a mlčí se o tom, co je počalo – o barbarském bombardování Guerniky, Varšavy, Bělehradu, Rotterdamu, Coventry, Londýna, o divošském ničení sovětských měst, o bombardování Nankingu a Šanghaje – příkladů je příliš mnoho. Počátek náletů na Hamburg, Kolín, Drážďany určil vůdce, když poslal své letouny nad Varšavu. Iniciátor je agresor a zločinec – to je základní pravidlo dějin. Žádná válka není chirurgická operace, válka postihuje nevinné na všech stranách. Ti, kdož válku vědomě rozpoutají a spouštějí peklo apokalypsy, to jsou oni zatracení zločinci, ať to byl Vilém II. nebo Hitler. Že unikli světovému soudu, bylo jejich osobní štěstí, nikoli spravedlnost dějin. Nacistické barbary omlouvat nelze. To, že se záměrně zapomíná na Norimberský proces, neznamená, že nebyl a že tyto zločiny a jejich původce neodsoudil a že stále neplatí! Žádný řev neonacistů mávajících symboly kriegerkameradů nemůže umlčet historickou pravdu o vině jejich otců na rozpoutání pekel I. a II. války, na holocaustu a genocidách národů. Neonacisté dnes vytěsňují ze svých kubických lebek jakékoli vědomí viny svých předků za spuštěné zlo moderních dějin 20. věku.

Toto vytěsňování viny mají neonacisté společné s landsmannschaftem a s kolaboranty celé Evropy. Nejde o specifický německý jev – jde o multikontinentální fenomén světového velebení fašismu, ať už jde o Evropu, Latinskou Ameriku nebo o Asii. Všude narazíme na totéž – fašismus má být všelékem na společenské neduhy komunismu, socialismu, kapitalismu, plutokracie, židozedenářství. Fašismus – tak, jak to dnes dělají neonacisté v Německu – vystrkuje rohy všude tam, kde je demokracie v krizi. Módní uctívání fašismu – někteří novináři dokonce tvrdí, že „dnes by měl mít každý člověk svého fašistu“ – je jen radioaktivním symptomem původců. Při pátrání zjistíme, že hlasatelé těchto postojů měli ve svých rodinách nějakého předka, který byl fašistou, nacistou nebo alespoň kolaborantem.

Malomocenství moderní demokracie

Řada badatelů postihla jeden zásadní znak demokracie, který je jí k velké škodě. Moderní demokracie se v drtivé většině případů fašismu brání jen velmi málo, chabě či vůbec. Fašisté pohodlně útočí na demokracii. Využívají přitom všech práv a možností, kterým jim demokratický systém blahovonně nabízí. Jak zvítězili Mussolini a Hitler? V tomto případě by nebylo na škodu více aplikovat principy demokracie athénské. Ta byla demokracií pro vlastní obec, nikoli pro agresory. Athénský stát uplatňoval demokracii ve vztahu k vlastní obci a k federátům. Byla-li demokracie napadena agresory, uměla se tvrdě bránit. Athénané se proti Peršanům ubránili, a ubránili tak evropskou civilizaci. Je jen na moderní demokracii samé, jak se k otázce svého vlastního sebeničení postaví. Než zpět k tématu.

Výmaz z dějin – vytoužený sen nacistů i estébáků

Nebylo by divu, kdyby při takovém vývoji nastal jednoho dne onen stav, kdy by byly nejdříve zakázány a poté spáleny státní archivy se všemi doklady o nacismu všech, kdo ničili, pomáhali ničit nebo trpěli ničením našeho státu za okupace, včetně předků tzv. restituentů. Sen všech nacistů a kolaborantů by se tak naplnil. Oni chtějí to, co žádají rovněž stovky estébáckých kolaborantů – generální výmaz z archiválií, generální výmaz z dějin. Takový výmaz nelze ani zákonem nařídit natrvalo. Proto pro konečné řešení jejich kolaborantské otázky by byla vhodná jen jediná metoda. Všechny státní archivy s příslušnými fondy prostě zničit, doslova vypálit, sešrotovat. To by bylo jediné „Endlösung“, které by definitivně vyřešilo kolaborantskou otázku české historie. Žel – pro kolaboranty všech druhů – to dosud není možné. Musela by nastat ona pohrobky nacismu toužená IV. říše, v níž by paměť holocaustu byla konečně zakázána, pomníky TGM, Beneše a ostatních demokratů strženy, archivy demokracie zničeny, knihy zakázány a spáleny. Tehdy by noví gestapáčtí Koniášové opět dupali okovanou botou na ruce všech čtenářů kacírských spisů Beneše, Masaryka a jiných. Husitskobolševické české hnízdo by konečně bylo rozdrceno.

Monarchistické blbnutí v Čechách

Několik poznámek k našim takzvaným monarchistům. Ti se údajně hlásí k tradicím Koruny české. Přitom podporují legální návrat Habsburků na trůn. Oněch Habsburků, kteří staletí popírali české státní právo a zejména právní status Koruny české. Poslední Habsburkové se o své vůli nikdy nedali korunovat, a tím nenaplnili do konce státoprávní princip zástupné moci politické. Monarchisté to ovšem vylhávají argumentem, že prý Franz Josef I. byl „tlakem Berlína a Maďarů donucen“ nedat se korunovat, Karl I. pak korunovaci „nestihl“. Oba argumenty ve světle historie jsou naprosto neudržitelné. Pokud byl suverénem říše, nikdy nesměl žádnému vnějšímu nátlaku – navíc hungaronobility – podlehnout. Pokud tomu tak bylo, vystavil si provždy certifikát vazala Berlína. Přesně tak Karl I., byť to byl panovník jistě osobními vlastnostmi ušlechtlejší než stařícký mocnář. Dalším argumentem monarchistů je tzv. „modernost monarchií“, přičemž se odvolávají na vývoj v západní Evropě.

Odkud berou čeští monarchisté onen nekonečný nesmysl srovnávat vnitřně ušlechtilé, obsahem konstituční, vskutku parlamentní západoevropské monarchie se shnilou sociální a státoprávní strukturou habsburské říše? Se strukturou, již nevěřili v konečné etapě říše ani její vlastní představitelé – Tizsa sám toho byl zářným příkladem. To je jako srovnávat zaostalý carismus s moderní britskou říší... Na těchto vyhlaných pseudoargumentech pak naši tzv. monarchisté systematicky oblbují část mladší generace, pro kterou je po zmatcích a kozelcích české embryodemokracie monarchismus jistou módní senzací. Kdybych byl prognostikem, narysoval bych budoucnost našich monarchistů srovnáním s vývojem fašistického převratu v ČSR v roce 1934. Když onoho roku zaútočili čeští fašisté pod vedením důstojníka Kobsinka na kasárna československé armády v Brně-Židenicích, byl to nejenom signál, ale též výsledek dlouhých porad českých fašistů, jak zničit demokracii I. republiky. Tradice praví, že valná část těchto porad probíhala v hotelu „Plzeňský dvůr“ na Jakubském náměstí v Brně. Sem vedle bývalého legionáře Radoly Gajdy docházel též třetí člen triumvirátu – tichý společník, ukrajinský běženec Razumovič (Chmara). Ten měl též přispět velkým finančním podílem na fašistický převrat. Jak to v takových případech bývá, po prohraném pokusu o převrat nenásledoval milý Chmara své společníky – uprchl do Paříže i s kasou. Inu, jinak u piva, jinak za katrem, řekli by příslušníci pivního bratrstva... Než dosti satiry, věc sama je vážná.

Varování dějin

Dokud však trvá byť jen proklamativní demokracie, zůstává vylíčený stav našťestí jen perspektivním snem všech odpůrců české státnosti, ať se nazývají jakkoli. Nicméně povinností všech zastánců demokracie, a zvláště historiků je neustále varovat před signály a symptomy i jen embryi takového vývoje. Vzpomeňme na prehistorii I. a II. světové války. V dobách haagských konferencí o odzbrojení v letech 1906–1907 nikoho nenapadlo, že za několik let z viny právě středoevropského evropského militarismu vypukne světový konflikt. Totéž se opakovalo za několik desetiletí před vypuknutím II. světové války. Jednání Společnosti národů bývala považována inteligencí za pokrok, militaristy za frašku. Příčiny byly vždy tytéž, viníci rovněž titíž. Když řada představitelů evropské inteligence varovala veřejnost před nebezpečím militarismu a hitlerismu, bylo to považováno s výsměchem za naivní iluze intelektuálů, popřípadě za propagandu zbolševizovaných revolucionářů či salonních bolševiků. Později zažitá skutečnost – zejména holocaust sám – tisícinásobně překročily všechny tehdejší představy o zrudnosti nadcházející etapy dějin fašismu, nacismu a japanismu. Nyní je stejné. Opět vystavávají historikové, sociologové, představitelé boje proti fašismu a opět varují. Opět jsou umlčováni, zesměšňováni a v horších případech kriminalizováni.

Kladivo na antifašisty

Typickým příkladem je ostouzení emeritního premiéra České republiky, pana Ing. Miloše Zemana, CSc. Tento nekompromisní, přímý politik s velkým rozhledem se jako jeden z mála po listopadu 1989 odvážil ve státě nazývat věci pravým jménem. Odvážil se toho i na poli mezinárodních vztahů. Označil české Němce právem tak, jak si zasloužili, tak, jak to prokázaly dějiny. Přesto byl ihned ostouzen, kaceřován a zatracen nejenom médii, nýbrž dokonce i různými ženevskými výbory lidských práv, což jednou historikové označí jako nordickou lest dějin. Lze předpokládat, že politická vražda pana Miloše Zemana mohla být motivována i oním nordickým atakem na republiku, který stále prožíváme. Politika Rašina zabili kulkou. Politika Zemana se pokusili morálně zavraždit hlasy a pery. Naštěstí se to nezdařilo zcela. Miloš Zeman má státu a národu stále co říci. Lze se poučit z dějin? Domníváme se, že lze. Dnes k tomu je, přes všechny překážky, přece jen více příležitostí než v minulosti. Je důležité uvědomovat voliče politických stran – volte tak, aby váhy osudu se

naklonily na stranu civilizace, nikoli na stranu vlastní poroby. Kladiva na antifašisty mohou ukovat též kladiva na fašisty.